

Η 'κατάκτηση της Ευρώπης' από την Γερμανία επετεύχθη σε τρία στάδια. **Στο πρώτο στάδιο, η Γερμανία επέτυχε την ενοποίηση** της Δυτικής με Ανατολική γερμανία, κάνοντας καραμπόλα εκμετάλλευσης. Αφενός εκλείσε Ανατολικογερμανικές παραγωγικές εταιρίες και φτωχοποίησε **15 εκατομμύρια εργατικό δυναμικό**, της Ανατολικής πλευράς (οι μισθοί των δυο περιοχών ακόμη και τώρα δεν έχουν εξισωθεί) ρίχνοντας το δικό της κόστος, και διευρυνοντας την αγορά της σε βαρος αλλων γερμανων!

Ανάπτυξη με απλήρωτες υποχρεώσεις πάνω απο 1 τρις!

□

Δεύτερον □ η Γερμανία αθέτησε την πληρωμή των πολεμικών της υποχρεώσεων προς τρίτες χώρες που αποφασίστηκαν στην 'Potsdam Conference' που έγινε τον Αυγουστο του 1945, ενώ **αντίθετα οι άλλες χώρες □ που έχασαν τον πόλεμο, όπως για παράδειγμα η Βουλγαρία και Ιταλία πλήρωσαν τις πολεμικές αποζημιώσεις** που οφείλαν. Εκτιμάται ότι μόνο προς την Ελλάδα οι αποζημιώσεις που η Γερμανία αθέτησε να πληρώσει ανέρχονται περίπου σε 300 δις ΕΥΡΩ, δηλαδή 150% του Ελληνικού ΑΕΠ. Οι υποχρεώσεις αυτές έπρεπε να γίνουν άμεσα πληρωτέες από τη Γερμανία προς Ελλάδα και άλλες χώρες με την ενοποίηση (1990). Να σημειώσουμε εδώ ότι η Γερμανία δεν είχε πληρώσει ούτε τις πολεμικές αποζημιώσεις που όφειλε από τον ...πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, τις οποίες η πτωχή πλην τίμια Ελλάς 'κούρεψε' κατά 50% από την Δυτική Γερμανία το 1952, ώστε να προικοδοτήσει τους χρεοκοπημένους Γερμανούς! Το μεγάλο κόλπο όμως της Γερμανίας ήταν το ΕΥΡΩ και η συνθήκη Νομισματικής Σταθερότητας!

Το τρίτο κόλπο: ΕΥΡΩ και η συνθήκη Νομισματικής Σταθερότητας!

Καθώς η Γερμανία έπρεπε να βρεί έναν τρόπο αφενός να ενσωματώσει τους Ανατολικο-Γερμανούς με 'μισθούς γαλέρας' στην νέα 'διευρυμένη' Γερμανία, **αφετέρου να**

τσακίσει τις οικονομίες χωρών που κατάφερναν να κρατάνε ανταγωνιστικότητα με νομίσματα που διολίσθαιναν, όπως Γαλλία Ιταλία, Ισπανία, και να δημιουργήσουν μια νέα 'τεράστια δεξαμενή' με χρεοκοπημένες επιχειρήσεις και απεγνωσμένους προλετάρους, όπως ακριβώς έκανε ληλατώντας την Ανατολική Γερμανία. Το κόλπο ήταν ο **συνδυασμός**

ενός

σκληρού νομίσματος (του ΕΥΡΩ)

και

3 σαδιστικών όρων

που θα βαφτίζονταν ευφημιστικά

'Συνθήκη Σταθερότητας και...Ανάπτυξης'

(Stability and Growth Pact)! Το κόλπο σκέφτηκε ο

Τέο Βάιγκελ (Theo Waigel)

το τότε σιδερένιο χέρι των Γερμανικών πολυεθνικών και Υπουργός Οικονομικών του καγκελάρου Κόλ. Ο Βάιγκελ, επάξιος

προκάτοχος του γνωστού Σόιμπλε

, ήταν εκείνος που κατάφερε προς έκπληξη τότε της Παγκόσμιας

[κοινότητας](#)

να εκβιάσει τους Γάλλους και να επιβάλλει

δια της σιδηράς πυγμής

τους όρους αυτούς σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Τι πονηρό έχει η Συνθήκη 'Σταθερότητας';

Η συνθήκη βάζοντας εξωπραγματικά χαμηλούς όρους 'μέγιστου ελλείματος προϋπολογισμού' (1%, και σε κρίση μέχρι 3%), σχεδόν μηδενικού πληθωρισμού και Χρέους προς ΑΕΠ όχι πάνω από 60%, **έβαζε όλη την Ευρώπη σε μια διπλή μέγγενη**. Αφενός πίεζε τις χώρες της ΕΕ με παραδοσιακά χαλαρά νομίσματα όπως Ισπανία, Γαλλία και Ιταλία, σε

χρεοκοπία

, αφετέρου εισήγαγε έτσι 'δια πυρός και σιδήρου' εξωπραγματικά κριτήρια ώστε να τις θέσει

υπό τον μακροοικονομικό έλεγχο

της ισχυρής Γερμανίας τις οικονομίες τους, κάτι που επέτυχε.

Πριν το ΕΥΡΩ Γαλλία-Ιταλία-Ισπανία αναπτύσσονταν γοργά

Η Γαλλία, η Ιταλία και η Ισπανία είχαν καταφέρει να **υποτιμούν** κατά μέσο όρο το νόμισμά τους **ετησίως** κατά **3,8%**, **9,1% και 7,3%**

αντίστοιχα, κατά την περίοδο 1973-1995,

επιτυγχάνοντας έτσι να έχουν ζωνή εγχώρια παραγωγή και ανταγωνιστικό κόστος

. Ενδεικτικά, σύμφωνα με τα στοιχεία των Ηνωμένων εθνών (UN Conference on Trade and Development -UNCTAD) ενώ στην περίοδο 1970-2000, η Ιταλία, Γαλλία και Ισπανία υπερδιπλασίασαν τις βιομηχανικές τους παραγωγές (Ιταλία από 112 σε 289 δις δολάρια, Γαλλία 122 σε 245, Ισπανία από 58 σε 149 δις δολάρια) σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό από τη Γερμανία που είχε μόλις 50% αύξηση (από 368 σε 550 δις μόνο) η κατάσταση άλλαξε αρδην, με το ΕΥΡΩ και την 'συνθήκη σταθερότητας'!

Μετα το ΕΥΡΩ- 'σύμφωνο σταθερότητας', όλα τα οφέλη στην Γερμανία μόνο!

Με την ένταξη στο ΕΥΡΩ και με την επιβολή των Γερμανικών κριτηρίων 'Σταθερότητας' όχι μόνο **χρεοκόπησαν οι εσωτερικές αγορές** της Ιταλίας, Ισπανίας και Γαλλίας, αλλά και οι **βιομηχανίες**

των χωρών αυτών. Ενδεικτικά να αναφέρουμε μόνο ότι όχι μόνο η Γερμανική παραγωγή αυξήθηκε ουσιαστικά ενώ εκείνη Γαλλίας-Ιταλίας-Ισπανίας μεταβλήθηκε οριακά ή μειώθηκε. Η παραγωγή της Ιταλίας έπεσε στην περίοδο ΕΥΡΩ 2000-2014 από 289 σε 257 δις δολάρια, της Γαλλίας ανέβηκε μόλις 11% (από 245 στα 267 δις) και της Ισπανίας έπεσε από 149 σε 134 δις!

Αντίθετα της Γερμανίας αυξήθηκε από 550 σε 680 δις ΕΥΡΩ

! Η Γερμανία έτσι κατάφερε να παραμείνει

4

η

βιομηχανική χώρα στον κόσμο

, ενώ η Γαλλία είναι πλέον 7

η

, η Ιταλία 8

η

και η

Ισπανία...15

η

χάνοντας πολλές ανταγωνιστικές θέσεις η καθεμία!

Συμπέρασμα

Η Γερμανία κατάφερε αφενός με την αθέτηση των συμβατικών της υποχρεώσεων, να μην πληρώσει αποζημιώσεις τρισεκατομμυρίων ΕΥΡΩ προς τρίτες χώρες, χρηματοδοτώντας με υποχρεώσεις έναντι όλων μας την ανάπτυξη της, αφετέρου με το σκληρό νόμισμα ΕΥΡΩ και τις συνθήκες σταθερότητας που επέβαλε, όχι μόνο κατάφερε την εκμετάλλευση εκατομμυρίων άλλων Γερμανών, αλλά και τη **φτωχοποίηση της μισής Ευρώ πης**.

Τελικά το 'Γερμανικό σύστημα' πέτυχε, □ δια της μεθόδου του κανιβαλισμού, εξοντώ νοντας δηλαδή όλους εμάς τους υπόλοιπους Ευρωπαίους!

Κωνσταντίνος Βέργος

Καθηγητής Χρηματοοικονομικών στο Πανεπιστήμιο Πόρτσμουθ, Αγγλία

New-oikonomy.gr